

מענין לענין *

ולחשוב הכסחה מדינית ברורה ליסיסת-נייר-בלבד -

ושמא תאמרו: מילא, קרקעות אי-אפשר לקנות בלא אישור של ה-טאבו, אבל יהודים נתחכם להביא בדרכים שונות ומשונות, - הרי לכם יציד-יהודים- בנוסח של רוסיה הצארי-סטית בקיוב. למשל, עם בלשים ומלשינים, עם חדירה לדירות פרטיות (הגשמה נאה של Habeas Corpus האנגלי...), עם העקמות ושחד וכל אותם המעשים הנאים, שהיו קלונים את ישיבת-היהודים מחוץ לתחום-ברוסיה המכורכת... וכל זה הוא ילפי החוק, לפי החוק של ממשלת-ארץ-ישראל הנאורה, בימי הנציב הטוב, ובהסכמתה של ממשלת-בריטניה הנאורה ביותר, שעוד אתמול ראתה במעשיהן של רוסיה וגרמניה ליהודים ברבריות ומעשי-פראים... עכשיו היא עצמה עושה מעשים ליהודים, שרוסיה הצארי-סטית מופיעה למקאם כצדקנית נגדה (הרי רוסיה לא הבטיחה יבית לאומי ליהודים) ושגרמניה הנאציסטית לא היתה מעיזה לעשותם בקנה-מידה רחב ובאופן גלוי כזה בעיר-הקודש ירושלים, שענין כל העולם עליה, ובתל-אביב, הימרכו של האכסונומיה היהודית...

ולא עוד, אלא שהנציב העליון אומר

XVIII. "עוד דונאם ועוד יהודי".

השיטה של ההנהלה של עכשיו - ובה שוים רוב הציונים הכלליים למפא"י - נתבסאה פעם בבהירות יתרה על-ידי מי שהוא הרוח החיה של הסוכנות היהודית כיום: "עוד דונאם. ועוד דונאם, עוד יהודי, ועוד יהודי" - והבית הלאומי הוקם בארץ - וזה חזרה מדויקת על השקפתם של חובבי-ציון מטפוסם של שפיר וליילינגלום. כהבדל אחד: שאז, בימי עבד-אל-חמיד, קודם להרצל, היה נראה, לכל הפחות, כאילו אין דרך אחרת, ועכשיו, לאחר הרצל והכרות-באלפור, לאחר שהציוניות נעשתה תנועה מדינית בעצם, מוזר הוא קצת לראות, שהמדיניות אינה בה אלא כעין טרז-העודף על העבודה הימעשית...

הנה באה ממשלת ארץ-ישראל ואומרת:

- "עוד דונאם ועוד דונאם?" - אבל על-ידי חוק-האריסים ננעול דלת בפני קניית-דונאמים!

- "עוד יהודי ועוד יהודי?" - אבל

על-ידי גזירות-העליה ננעול דלת בפני הקבאת-יהודים! ואתם לכו ויסדו יבית לאומי בלא קרקעות ובלא יהודים. לזה לא נתנגד. הרי צריך לקיים את ההבטחות שבמאנדאט. חלילה לאנגליה להיות כגרמניה הווילקלמית

(* עיין "ביתר", החוברות הקודמות.)

למלאכות של יהודים, שהוא מקוה, שהסוכנות תסייע אותו בענין העליה הבלתי-חוקית (כלומר, תסייע לצוד ציד של יהודים). ואמנם, ראש-העליה החדש בסוכנות, הייבולוציונר הגדול יצחק גרינבוים. אמר גם הוא, שיש להפסיק את העליה הבלתי-חוקית לפי שעה. ובכן הסיוע להנציב בוא יבוא בצורה זו או בצורה אחרת, היום או לאחר זמן...

“עליה בלתי-חוקית”! -

במאנדאט הוכר ה"קשר ההיסטורי שבין עם-ישראל ובין ארץ-ישראל. בהכרזת-באלפור הבטיחה לנו בריטניה הגדולה, שתסייע לבנין בית לאומי בארץ-ישראל. המולדת היא אם לבניה - ולנו אין אם אלא ציון, אין מולדת אלא ארץ-ישראל. בכל שאר ארצות-תבל אנו זרים ומיותרים, נרדפים ומגורשים. ואולם כשהיהודי הנרדף והמגורש מתדפק על שעריו של "ביתו הלאומי, של בית-אמו, ואין פותחים לו, ובאין בריירה הוא "מחגנב" לתוכו אף-על-פי-כן, - הריהו נתפס כחוטא ופושע, והוא יושב במאסר, ואחר-כך מגרשת אותו "ממשלת הבית הלאומי" ככלב זר...

זהו היבית הלאומי שלנו. זוהי המולדת-האם-ציון. כך מסייעת אנגליה ליהודים לבנות מחדש את ביתם, למלא אחר דברי הנביאים הקדושים. וזה - בזמן שבפארלמנט האנגלי מתמוגגים בדמעות-תנין על הרדיפות הלא-נשמעות, שנרדפים יהודי-גרמניה, בשעה שמצבם של כל היהודים בכל ארצות-פיזורם הולך ורע מיום ליום, בשעה שכל ענפי-פרנסתם נתקצצו, בשעה שאין להם יום בלא פרעות ביהודים בארץ זו או בארץ אחרת!...

עם הבטחתה של בריטניה הגדולה

מדינות חשב היהודי הנודד זה אלפיים שנה, שבא הקץ לנרודיו. הנרדף הנצחי חלם חלום, שבארץ אחת ויחידה, לכל הפחות, שלתוכה הוא נכנס "במשפט ולא כחסד", תחדלנה הרדיפות הנצחיות ויבוא קץ לנרודים, וביחד עמהם יושם קץ לאותה הופעה יחידה-בימינה, ששום עם ולשון אינו יודע דוגמתה, ושמה - "גלות"... יהודי. שוטה. חולם-נצחי אומלל! מן העולם ועד העולם לא ישתנה כלום בגורלך. כבשה אחת בין שבעים זאבים היית ונשארית, וכל מה שהבטיחו לך אינו אלא מרמה וכזב ואחיות-עינים... גלות נצחית - גסיסה לדורותי - זוהי מנת-גורלך, קין, שלא הוא הרג א אחיו, אלא אחיו מתנבל תמיד להרגו... וכי נמצא בתוכנו איש, שיבטא רגש מאוים זה של עם מיואש? וכי נמצא איש ראוי לשם זה, שיהיה את העמים, כהרצל ובורדוי בעתם, על הסכנה האיומה הנשקפת מן-החומר המפוצץ, שמצטבר בקרב שישה-עשר מיליון של בני-אדם נענים ונרדפים. לא-עוון, זולת עוונם היחידי - שיהודים הן -

קורא אני את השאלות על עניני-ארץ-ישראל בפארלמנט האנגלי, וראי הן אלו לא בלא ידיעתם והדרכתם של חברי הסוכנות היהודית וה-מדינאים הגאוניים שלה. שאלות קטנות, ענינים טפלים, דברים מחוסרי משקל וכובד... איש לא נועז לגולל לעיניהם של צמי-בריטניה, לעיני העולם כולו, את החמונה האיומה של עם בן אלפי-שנים וכן שישה-עשר מיליון, שאין מוצא לו אלא בית-אבותיו הקדמון ואין הצלה לו אלא הכינוס במולדתו ההיסטורית. לא בפארלמנטים של עמים

גדולים וקטנים ולא באסיפות-עם גדולות ועממיות לא הרעושה את הלבבות הטרַאגדיה היחידה-במינה של עם יחיד-במינו, שהוכנה לו גיהנום בחייו... והרי טראגדיה-עם כזו אפשר להלהרעיש לבבות. כיצד אמר המשורר ? - :

אין על ארץ צרה זולתי אָסבול אָני,

אין בתבל אַנחות זולתי אַנחות-לָבי,

אין בעולם דְמעות זולתי תְשטוֹפְנָה צִיני...

זה לא יועיל ? - ויגילוי-דעת דברני-קר

מועיל ? וימחאות ברשיון-הממשלה מועילות ? -

ועדיין מאמין אני, שמנעקתו של עם

טובע ומשווע לעזרה אף לב-אבן גימות. ואם

אין בעמים הרגשה בשביל שְבִר־האומה

הגדול כִּים, יש להם הבנה בשביל הסכנה,

שיש במצב המאויים של פזורי-ישראל הגואשים.

הרי הרצל ונורדוי עוררו משהו ומישהו

בזעקתם המרה. בציריהם המחרדים ובאזהרתם

הַרְת־הגורל.

ואולם הרי כל זה אינו אלא יפוליטיקה.

ופוליטיקה היא תועבת-נפשנו : יצויני מדיני

נעשה כיום שם של גנאי בתוכנו. העיקר

הוא - יעוד דוגאם, ועוד דוגאם, עוד יהודי

ועוד יהודי. ואם לא יתנו לנו לקנות את

הדוגאם ולהביא את היהודי - נוציא גילויי-

דעת ונאסוף אסיפות ונמחה בנוסח הידוע

והמקובל מראש. ומה יש עוד לתבוע מאתנו ? -

צבא ותותחים אין לנו, לפוצץ שמשות - זהו

מעשי-נערות, והפגנות יעשו הערביים. אנו - אנו

נדאג לכספים, ואם יהיו כספים - יהא הכל.

יתנו כסף - ונבנה את הארץ. בעל-כרחנו

נעסוק גם בפוליטיקה, אבל זה אינו עיקר.

העיקר הוא - כספים, שבהם קונים דוגאמים -

שקניתם נעשית בלתי-אפשרית עלידי חוק-

האריסים - ובהם מביאים לארץ יהודים -

שהבאתם נעשית בלתי-אפשרית עלידי גזירות-

העליה... מי זה אמר, שיש צורך באנשי-רוח

וגדולי-מעוף, שלמצב מיוחד-במינו הם מבקשים

תרופה מיוחדת-במינה, ולא די בדימאגוגים

ינועזים ובסקידים „נבונים“ ? מי זה אמר, שיש

דרכים חדשות ושיש לבקש דרכים

חדשות ? - יש רק דרך אחת ויחידה - משפך

ועד בן-גוריון, וחלילה לנטות ממנה אף אם

נראתה כבלתי-מוליכה אל המטרה כלל וכלל :

בדרך זו הרי גוספו על כל יהודי - שני

ערביים...

לכו בדרככם זו, אנשי-הסוכנות היקרים,

והושעתם את הרוב הערבי בארץ-ישראל ! - - -

יוסף קלוזנר